

Speneri jure, nou küßima. (Siin tulletan teie me-
le, et Spener, kes olli Saksamal 13. Märriku päwal
1635 sündinud ja 5mal Riimla-ku päwal 1705
surnud, sepärrast meie Lutteruße- usso rahwa sil-
mis wägga au-wäärt mees peab ollema, et temma
otsego uut ello meie ussole ja temma õppetajatele
andis ning isse ei mitte agga suga omma Issandat
ja Õnnisteggiat ei nimmetand, waid tedda ka iggal
aial ommas süddames kandis, mis keige temma kir-
jades arwalik on, mis praego weel hea melega
loetakse! Ja mis weel Speneri au-nimmi tohter
tähhendab, leiate Ma kele ramatus: õnna õppetaja
Lutteruße ello ... 12. lehhe k. p.). — Sellesam-
ma wägga moistlikko ja usklikko Speneri käest läks
Anspakki Printses omma abbiello-minnemiße pär-
rast, nou küßima. Spener kelas temmale kõrwas-
te, ilmlikko kroni pärrast omma usko arrasalgada,
ütteldes ja toetades: tahhab Jummal teid kunnin-
ga prauaks tõsta, siis sate sest ilmlikkust auust oõsa,
ilma et teile tarwis olleks tõt ja usko arrasalgada.
Printses siis ei wõtnud mitte kunninga Willippit
kõsilasfeks wasto, ja sai wõhhe aega pärrast sedda,
Inglisma kunninga Georgi II. prauaks, kes ep ol-
nud paawõsti ussust.

„Wata, ma tullen no ppeste; pea finni, mis
sul on, et ükski ei sa sinno kroni wõtta!“ —
Joan. ilm. r. 3. p. 11. f.

Kas on sinno Õnnisteggia tõeste õige armas sinno melest?

Kui sedda isseennese käest küßime ja meie Issand
tõeste wägga armas meie melest on, siis wõtkem ka
nenda tehha kuida meie praego ühhe õnnetuma Sak-
sama Kurwürstist (Juhhan Pridik) kuulda same.
Juhhan Pridik olli sündind 1503 ja surri 1554 aas-
tal. Saksama Keiser Karel V. kiusas wägga Lut-
teruße usso rahwast ja sesamma Kurwürst ei taht-
nud sellega rahhul olla, nenda siis tousis sõdda nen-
de wahhel ja 1547 aastal sai Kurwürst, Keisri sõa-
meestest wangi woetud ja pididi allati kui wang
Keisri järrel käima. 1548mal aastal lastis Keiser
tedda ennese ette tua, ja katsus tedda keigesugguse
pettise lubbamiße ja tootussega temma Lutteruße
ussust ärrapõrda. Põlwele maas, olli Kurwürst
sedda Keisri jutto kuulnud, agga temma südda sai
täis, et Keiser tedda armas ni nõddrauslikko ja ker-
gemeleliße innimesse ollewad, et tühja ilmlikko au
ja kasso pärrast omma usko pididi arrasalgama. —
Keiser tõstis isse tedda üles ja Kurwürst hakkas
nenda temmaga räkima: aulik suur Keisri herra,
minna seisan siin teie sure keiserlikko surusse ja au-
ees kui alw ja waene wang ja ürlen julgeste, et ol-
len tõt tunnistanud ja selle läbbi keif ollen ärrakau-
tanud, mis Jummal mulle sellesinnatse mailma sees
armust olli annud, omma warra ja warrandust,